

Jordan Peterson: OBĚTOVÁVÁME SVÉ DĚTI NA OLTÁŘ BRUTÁLNÍ KRAJNĚ LEVICOVÉ IDEOLOGIE

- CZ24 News | 11. července 2022

Jordan Peterson o dnes rozšířené ideologii, kdy se malým dětem říká, že si mohou vybrat svoje pohlaví a aby podstupovaly operace změny pohlaví. Více v článku.

Existují dobré důkazy o tom, že mnoho starověkých společností obětovalo děti svým bohům. Rodiče ve starověkých fénických koloniích v Kartágu, na Sicílii, Sardinii a Maltě své potomky před kremací usmrtili v naději, že bohové uslyší jejich hlasy a požehnají jim.

Jsme tím právem zděšeni, i když někdy si říkám, zda dětským obětem nerozumíme mnohem více, než bychom si chtěli připustit.

Nedávno jsem viděl video, na němž se americký chirurg chlubil, že provedl více než 3000 dvojitéch mastektomií na mladých ženách, které si zaplatily změnu pohlaví, jedincích zmatených – dalo by se říci povzbuzovaných – těmi, kdo z toho profitují, v přesvědčení, že jejich pubertální citové zkoušky lze „vyléčit“ a navždy zavládne štěstí, pokud se podrobí této brutální praxi.

A je to brutální – proces, který často zahrnuje nejen zmíněnou mastektomii, ale i další otřesné chirurgické postupy: orchiektomii (to je kastrace, řečeno hrubším jazykem), odstranění dělohy, odbourání svalstva předloktí, aby vzniklo něco, co není penis, ale musí se tak označovat – to vše.

Aby to někdo, kdo se vydává za lékaře, prováděl na dětech, to mi alespoň připadá jako něco hodného trestu odnětí svobody.

Kam se poděla doktrína vyjádřená starověkým jazykem jako *primum non nocere* – nejprve neškodit?

Hippokratovu přísahu nahradil blud: přesvědčení, které lze shrnout do věty: „Tím, že dětem zablokujeme pubertu a pak je chirurgicky upravíme, jen obnovujeme to, co jim po právu náleží. Pocity dítěte jsou konečným arbitrem jeho reprodukčního osudu a jakýkoli pokus o zpochybnění jeho pohlavní identity riskuje, že se zvýší jeho sklon k sebevraždě“.

Lži. Lži. Lži. A pak řezničina.

Změna norem

Psychologové – ti z mého osobního oboru medicíny – se tomuto skupinovému myšlení také podřídili. Pracovní skupina Americké psychologické asociace „Pracovní skupina pro pokyny pro psychologickou praxi s transgenderovými a genderově nekonformními osobami (TGNC)“ trvá na tom, aby psychologové a další odborní poradci nabízeli „trans-afirmativní (potvrzující)“ péči, počínaje takovými příjemnostmi, jako je vystavení „TGNC-afirmativních zdrojů v čekárnách“. Praktičtí lékaři jsou také žádáni, aby prozkoumali, „jak jejich jazyk (např. používání nesprávných zájmen a názvů) může zjevným nebo jemným a nezáměrným způsobem posilovat genderovou binárnost“.

Tyto pokyny jednak působí jako příručka indoktrinace sepsaná marxistickými ideology, a jednak jako dokument, jehož cílem je podkopat a zničit samotnou terapeutickou praxi.

Tyto „pokyny“ se však alarmujícím tempem proměnily v trestající zákony, které upravují, co smí psycholog nebo poradce říkat a myslet ve vztahu ke svým klientům.

Dovolte mi, abych se vyjádřil zcela jasně: mluvím-li jako odborník, ať už v Americe, Británii nebo kdekoli jinde, terapeutovi nepřísluší „potvrzovat (afirmovat)“ nebo naopak popírat „identitu“ kohokoli, koho si vezme do péče. Lidé přicházejí k terapeutovi, často po dlouhém a bolestném zvažování, protože trpí, jsou zmatení nebo obojí. Úkolem terapeuta je naslouchat, klást otázky a postupovat s patřičnou opatrností, aniž by poskytoval laciné rady (a tím klientovi kradl úspěchy nebo na něj svaloval neúspěch), ani nepředpokládal zvláštní znalosti o správném výsledku pro daného člověka.

V žádném případě bych prostě nikdy neřekl osmnáctileté ženě, že má naprostou pravdu, pokud se někdy cítí více mužsky než žensky (ať už se tento pocit objeví jakkoli), a že pokud má pocit, že řešením je operace, pak jí ten den doporučím hormony. Místo toho bych strávil mnoho týdnů, možná i měsíců nebo let tím, že bych jí naslouchal, jak rozbaluje svůj příběh, a jako heslo bych použil opatrnost a pomohl jí dospět k důkladnému a dobře propracovanému pochopení jak její autobiografické historie, tak jejího osudu.

To není „potvrzení“, ale ani „popření“. Jak bych se mohl odvážit udělat obojí, když za mnou někdo přišel, protože je zmatený a zoufalý – což je stav dvojího prožitku, který svědčí o hlubokém zmatku ohledně samotné identity?

Radikální nové pokyny

Zaměřuji se na Americkou psychologickou asociaci (APA), protože je to orgán pověřený stanovením norem a ideálů pro klinickou praxi v nejlidnatější demokracii na Zemi – zásad, které se budou a šíří po celém Západě v širším měřítku, včetně Británie. Některé z jejich „směrnic“ jsou natolik otřesné, že si zaslouží rozbor:

„Pokyn 1. Psychologové chápou, že pohlaví je nebinární konstrukt, který umožňuje řadu genderových identit, a že genderová identita člověka nemusí být v souladu s pohlavím přiděleným při narození.“

Nerozumím této radikální postmoderní definici genderu/pohlaví, která se opírá o „hluboce pocítovaný“ nebo „vrozený pocit“ člověka, že je jednoho pohlaví více než druhého, bez ohledu na biologii.

Z psychologického hlediska je nesporné, že netriviální část mužů má ženský temperament (což v podstatě znamená, že prožívají vyšší míru negativních emocí, jako je úzkost a obdoby bolesti – smutek, frustrace, zklamání, deprese) a jsou otevřenější (soucitnější/zdvořilejší) než typičtí muži, a stejně tak je pravda, že netriviální část žen má mužský temperament. To však nic nemění na tom, jak by objektivně měli odborníci měřit pohlaví člověka.

Psychologové se kdysi starali o to, zda se měření řídí standardními postupy platnosti a spolehlivosti. Zkuste si například přečíst dokument vydaný samotnou APA v roce 2014, kde se dozvíte, že psycholog, který stojí za to, je povinen používat „konstrukty“ (tj. termíny jako „gender“) odborně vhodným způsobem. To znamená, že základní atributy musí být přinejmenším měřitelné a řádně změřené.

To vše však jde stranou, když nyní diskutujeme o kouzlu „genderu“, který je zcela subjektivně definován, ačkoli toto trvání je nepochybně v rozporu s dřívějšími normami. Ale pocity über alles

(nade vše), přátelé. A není to žádná legrace. Zvlášť když je vám patnáct a podstoupili jste operaci, která vás činí neschopnými reprodukce, často proto, abyste podpořili něčí pocit morální nadřazenosti nebo pocit sobě přisuzovaného „soucitu“ – slovo, z něhož mě při setkání s ním stále častěji mrazí.

Nové doktríny

Psychologové nyní také bez otázek přijímají prostoduchou a nikterak revoluční doktrínu „intersekcionality“. A co je to za doktrínu? O nic jiného než o tvrzení, že lidské bytosti se vyznačují identitami, které zahrnují více dimenzí. Každý člověk má rasu, etnický původ, pohlaví, temperament (jen tam je pět dimenzí), úroveň inteligence atd. To víme odjakživa. Horkým kulturním tématem se to stalo teprve poté, co si hlupáci všimli zjevného faktu, že status menšiny může být aditivní nebo multiplicitní. Nerad na to vůbec poukazují, vzhledem k tomu, že každý, kdo má alespoň trochu rozumu, také věděl, aniž by měl statistické vzdělání, že je možné být řekněme latinskoamerického původu (nebo dokonce „LatinX“, abych použil ten absurdní, ponižující a povýšený termín) a zároveň ženou.

Člověk to však nemůže zpochybnit, aniž by se obával ostrakizace ze strany svých kolegů. Všimněte si mrazivého znění pokynu č. 7:

„Psychologové chápou potřebu podporovat společenské změny, které snižují negativní dopady stigmatizace na zdraví a pohodu TGNC osob.“

Shrnuto: pokud nejste aktivista (a jeden z našich aktivistů), pak se raději mějte na pozoru.

Čím by se tedy mělo řídit mé chování jako terapeuta a vaše očekávání jako klienta? Odpověď na to zní: cokoli, co aktivisté podle svého rozmaru považují za prioritu. A pamatujte si to u soudu, přátelé.

Aktivní zlovůle

Vzhledem k naprosté zbabělosti, bezpáteřnosti a apatii, která charakterizuje mnohé kolegy a ještě více moje profesní sdružení, se stále více stydím za to, že jsem klinický psycholog. Alespoň za dvacet let, až budeme všichni litovat tohoto strašlivého sociálního experimentu, budu moci říct: „Řekl jsem ne, když všichni přišli a naléhali na nás, abychom se podíleli na obětování našich dětí“. Ostatní země, a zejména Británie, se nesmí dopustit stejných chyb jako v USA a jinde.

Nemohu souhlasit s tím, co děláme. Nemohu souhlasit s tím, co se stalo doktrínou mé disciplíny. Domnívám se, že činy lékařských „odborníků“, kteří spěchají se znetvořením, sterilizací a poškozováním mladých lidí pomocí zjevně neuvážených, nebezpečných a experimentálních zákroků, překračují hranici od „neškodit“ k přímému poškozování.

Pouze pokud budeme strkat hlavu do písku, budou sterilita, narušené nebo chybějící sexuální funkce, složité reakce na špatně pochopené hormony, výdaje – a s tím vším se prolínající utrpení a zmatek – pokračovat u nesčetných mladých lidí. Musíme se zabývat hrozbou, která ohrožuje integritu celého vzdělávacího systému, protože roste indoktrinace stejnou filozofií, která dala vzniknout tomuto chirurgickému podniku a „směrnícím“ APA. Ohrožuje to všeobecnou důvěru veřejnosti, na níž závisí náš mír a prosperita.

A mimochodem: určitě se stane, že z nepoměrně většího počtu dětí „osvobozených“ od záměny pohlaví by vyrostli fyzicky nedotčení a plně funkční dospělí homosexuálové. Je třeba zdůraznit, že tato nepřijemná skutečnost zesměšňuje jakékoli tvrzení, že rozšířený abecední svět LGBTQ+ spolku představuje homogenní a jednotnou „komunitu“.

Překročili jsme hranici od ideologické posedlosti k aktivní zlovůli – a svůj hřích (tady je pro vás křižovatka) násobíme tím, že své otřesné činy připisujeme „soucitu“. Nebesa nám pomáhej. Skutečně.

AUTOR: Jordan Peterson

[ZDROJ](#)

Překlad: David Formánek